

двороветъ. Стопани на дворъ безъ *комшулукъ* минаватъ за саможиви, негостоприемни и зли. Владимиръ Даль въ историчния си разказъ „Сливенка“ разправя, какъ е минавалъ въ Сливенъ отъ дворъ въ дворъ безъ да види улица, прекарванъ все презъ *кумшулци* (стр. 20—30).

Почти всѣки Сливенски дворъ („доръ“) има своята градина, най-вече цвѣтна, овощна и не рѣдко зеленчукова. Сливенката и до днесъ има страсть къмъ цвѣтята. Една отъ отликитѣ ѝ между другитѣ българки въ останалитѣ градове е *затѣкнатото* цвѣте надъ ухото и. Цвѣтнитѣ и овощни тукъ градини сж вирѣяли поради обилната вода на вадички въ двороветъ, а и още поради Сливенскитѣ предания и вкусъ. Цвѣтята служатъ и за окраса на самия дворъ и кжщнитѣ стени, край които се редятъ и *саксии*, за раздаване на съседа и на гости и за особни случаи (сватба, погребение и т. н.)

Гоститѣ (ежедневни или въ по-особни случаи: именъ день, годежъ, сватба и т. н.) се посрѣщатъ въ нарочно отредената *приемна* или *гостна стая* (*кжща*, която обикновено е най-голѣмата и най-уредена между другитѣ. Тя е винаги грижливо измазана, изметена и наредена. Постлана е съ хубава голѣма черга или килимъ, а покраищата и се редятъ чисто покрити миндери, съ окачени надъ тѣхъ по стѣнитѣ картинки или светици (икони). Върху масичка или *севлиенъ сандѣкъ*, останалъ отъ сватбата на стопанитѣ или по наследство, покритъ съ бѣлъ бродиранъ платъ, е положена *таблата* за гости, съ всички свои прибори, покрити отъ своя страна съ бѣло було. За именитѣ дни, на подобни масички и сандѣци се редятъ чиниитѣ съ писмети, гевреци, рѣзени отъ пастърма и суджукъ, чаши и шишета за вино, ракия и други напитки. Ежедневния гостъ се черпи съ „сладко“ и кафе, а навремени и съ туку-що откжснати или набрани плодове (ябълки, круши, грозде и т. н.).

Именитѣ дни, се посрѣщатъ и изпращатъ съ голѣмо *протвене*. Всичко се изчиства, премита и стѣкмява, за да не останатъ хазиятѣ посрамени или да имъ се забележи нѣщо кито липса на *скопосъ*. Рано отишлитѣ на черка именици връщатъ се по домоветѣ си заедно съ гоститѣ, които почватъ да ги гостятъ отъ сутринъта до късно полунощъ. Роднини, близки, съседы, познати и *непознати*, водени отъ познати, се изпревървятъ за „много години“, а таблата съ сладко и напитки минава отъ ржка на ржка нееднократно, и се праздни средъ стереотипни и повтаряни благословии, поздравы и благопожелания. Хазяина, или именика счита се за шасливъ, ако гоститѣ му сж повече отъ миналата година. Числото на изпревървалитѣ се въ тия случаи е и критерий за репутацията, честъта съ която се ползва домакина или именика. Гостната стая и черквата за миналитѣ години сж били това, което днесъ сж клубоветѣ, кафенетата и ученитѣ събрания.